

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2019. január 6.

XVII. évfolyam 1. szám

Urunk megjelenése

„Kíméli a kicsinyt és a gyengét, a szegényeket megsegíti.”

Egyházközségünk hirdetése:

Január 6. Vízkereszt vasárnap:

08:00 –

10:00 –

18:00 – i

A szentmise olvasmányai:

Iz 60,1-6

Zsolt 71

Ef 3,2-3a.5-6

Mt 2,1-12

Január 7. hétfő:

Penyaforti Szent Rajmund

áldozópap

06:30 –

Január 8. kedd:

06:30 –

Január 9. szerda:

06:30 –

Január 10. csütörtök:

06:30 –

Szentségimádás a domonkos
nővéreknél.

Január 11. péntek:

17:00 – 18:00: Gyóntatás

18:00 – +Gyula

Január 12. szombat:

17:00 – Gyerekeknek szánt misék

18:00 – +Vilma, János

Január 13. vasárnap:

Urunk megkeresztelkedése

08:00 –

10:00 –

Szent Mónika imacsoport
találkozója

18:00 –

BETLEHEM imacsoport

A BETLEHEM imacsoport január 7-én 11 és 12 óra között imádkozik a domonkos nővérek Fő utca 192/A alatti épületében.

Biblia óra

Január 7-én 18 órakor biblia óra lesz a plébánia udvarán lévő hittan teremben.

Széchenyi est

2019. január 8. kedd 18 óra
Prohászka Ottokár Katolikus
Gimnázium

VERSÜNNEP

Nagy Gáspár emlékest a költő születésének 70. évében
Közreműködnek a Prohászka
Gimnázium tanárai és
diákjai

KÉSZ EST

Január 10. csütörtök 19 óra
Szent László Közösségi Ház

Meghívott előadónk:

Dr. Bagyinszki Jánosné

ny. egyetemi docens,

KÉSZ csoportunk alapító
tagja.

Az előadás címe:

**Képes úti beszámoló a Don-
kanyarból a magyar hősök és
áldozatok emlékére.**

„Ne légy távol tőlem, mert itt a
szenedés és nincs aki
segítsen;”. (Zsolt 22, 12.)

Következő tervezett találkozás:
2019. február 14-én lesz Dr.
Versegi Beáta Mária CB: „Az
*Eucharisztia életünk és
küldetésünk forrása*” – a 2020-s
Eucharisztikus Kongresszushoz
kapcsolódva.

Gyerekek szánt misék

Januárban minden szombaton 17
órákor lesz gyerekeknek szánt
szentmise.

**Ferenc pápa: Teljesen új
szemlélettel szerethetjük
házastársunkat,
barátunkat, sőt
ellenségünket is!**

Január 2-án Ferenc pápa folytatta a
Miatyánkról megkezdett
katekézissorozatát. Annak
jelentőségét hangsúlyozta, hogy ez
az imádság is az evangélium
forradalmi újdonságához tartozik,
mert arra tanít, hogy teljesen más
módon szemléljük Istent és
embertársainkat.

Folytatjuk a Miatyánkról szóló
katekézissorozatot, melyet megvilágít
a nemrég ünnepeelt karácsony
misztériuma.

Máté evangéliuma stratégiai helyre, a
hegyi beszéd közepére helyezi a
Miatyánk szövegét (vö. Mt 6,9–13).
Figyeljük meg a jelenetet: Jézus
felmegy a tó melletti dombra, és leül;
körülvette ott vannak a vele
legsorosabb kapcsolatban lévő
tanítványok, majd ismeretlen arcú
emberek nagy sokasága. Ez a
vegyes társaság az, amely elsőként
megkapja a Miatyánkot.

Az elhelyezés, mint már említettük,
nagyon jelentős; mert ebbe a hosszú
tanításba, melyet „hegyi beszédnek”
neveznek (vö. Mt 5,1–7,27),

üzenetének lényegi szempontjait foglalja össze Jézus. A beszéd bevezetése olyan, mint egy ünnepre feldíszített boltív: a boldogságok. Jézus boldogsággal koszorúz meg olyan embercsoportokat, akiket az ő korában – ahogy a miénkben – nem nagyon vettek figyelembe. Boldogok a szegények, a szelídek, az irgalmasok, az alázatos szívűek... Ez az evangélium forradalma! Ahol evangélium van, ott forradalom van. Az evangélium nem hagy nyugton, hanem ösztökél bennünket: forradalmi! A szeretetre képes összes ember, a béketeremtők, akik mindaddig a történelem peremére szorultak, ők Isten országának építői. Mintha azt mondaná Jézus: haladjatok csak előre, akik szívetekben hordozzátok annak az Istennek a misztériumát, aki a szeretetben és a megbocsátásban nyilvánította ki mindenhatóságát! Ebből a bejárati kapuból, amely felborítja a történelem értékeit, előlép az evangélium újdonsága. A törvényt nem szabad eltörölni, hanem új értelmezésre van szüksége, amely visszavezeti eredeti jelentéséhez. Ha egy embernek jó szíve van, ha kész a szeretetre, akkor megérti, hogy Isten minden szavát annak végső következményeiig meg kell valósítani. A szeretetnek nincsenek határai: teljesen új szemlélettel szerethetjük házasársunkat, barátunkat, sőt ellenségünket is: Jézus így szól: „Én viszont azt mondom nektek, hogy szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy gyermekei legyetek mennyei Atyátoknak, aki felkelti napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak egyaránt” (Mt 5,44–45).

Ez tehát a nagy titok, amely az egész hegyi beszéd alapját képezi: legyetek mennyei Atyátok gyermekei. Máté evangéliumának ezek a fejezetei erkölcsi beszédnek látszanak, úgy tűnik, mintha megvalósíthatatlanul szigorú etikára utalnának, ám felfedezzük, hogy elsősorban teológiai beszédről van szó. A keresztény nem az, aki igyekszik jobb lenni, mint mások: tudja, hogy bűnös, mint mindenki más. A keresztény egyszerűen az az ember, aki megáll az új égő csipkebokor előtt, annak az Istennek a kinyilatkoztatása előtt, aki nem hordja magában egy kimondhatatlan név rejtélyét, hanem azt kéri gyermekeitől, hogy nevezzék őt „Atyának”, hogy engedjék megújítani magukat az ő hatalma

által, és tükrözzék vissza jóságának sugarát erre a világra, mely olyannyira szomjazza a jót és várja a jó híreket.

Most nézzük, hogyan vezeti be Jézus a Miatyánk imádság tanítását. Úgy teszi, hogy elhatárolódik korának két csoportjától. Először is a képmutatóktól: „Ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek!” (Mt 6,5). Vannak olyanok, akik képesek istentelen, Isten nélküli imákat mondani: azért teszik, hogy megcsodálják őket az emberek. – Hányszor látjuk azoknak az embereknek a botrányos magatartását, akik elmennek a templomba, ott vannak egész nap, vagy mindennap elmennek a templomba, utána viszont úgy élnek, hogy gyűlölnék másokat, rosszat mondanak az emberekről. Ez botrány! Jobb, ha nem megy a templomba: ha így élsz, az olyan, mintha istentelen lennél. De ha a templomba jársz, akkor gyermekként élj, testvérként élj, és tanúságtételed igaz legyen, ne pedig ellentanúságtétel! – A keresztény imának azonban nincs más hiteles tanúja, mint saját lelkiismeretünk, ahol igen intenzíven zajlik folyamatos párbeszédünk az Atyával: „Te amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva titokban imádkozzál Atyádhoz!” (Mt 6,6).

Azután Jézus a pogányok imájától határolódik el: „Ne szaporítsátok a szót [...], azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért találnak meghallgatásra!” (Mt 6,7). Jézus itt vélhetően arra a „captatio benevolentiae”-re utal, amely sok ősi ima szükséges előfeltétele volt: az istenséget egy sor dicshimnusszal és imával kellett valamiképpen lecsillapítani. Gondoljunk csak a Kármel-hegyi jelenetre, amikor Illés próféta hívta Bál papjait. Azok kiabáltak, táncoltak, kértek sok mindent, hogy istenük meghallgassa őket. Illés viszont csendben volt, és az Úr feltárta magát Illésnek. A pogányok azt gondolják, hogy akkor imádkoznak, ha beszélnek, beszélnek, beszélnek és beszélnek. Sok keresztény is eszembe jut, akik szerint az ima azt jelenti, hogy – bocsássatok meg – „mint egy papagáj beszélünk Istenhez”. Nem! Imádkozni szívből, belülről kell.

Ellenben te – mondja Jézus –, amikor imádkozol, úgy fordulj Istenhez, mint gyermek az apjához, aki tudja, mire van szüksége, mielőtt még kérné tőle (vö. Mt 6,8). Csendes ima is lehet, a „Miatyánk”: alapvetően elég, hogy Isten tekintete elé állunk, emlékezünk az ő atyai szeretetére, és ez elég ahhoz, hogy meghallgatásra találjunk. Jó arra gondolni, hogy Istenünknek nincs szüksége áldozatokra ahhoz, hogy elnyerjük jóindulatát! Semmire sincs szüksége a mi Istenünknek: az imában csak azt kéri, hogy tartsunk nyitva egy kommunikációs csatornát vele, hogy mindig felfedezzük, hogy az ő végtelenül szeretett gyermekei vagyunk. Ő nagyon szeret bennünket!

Fordította: Tózsér Endre SP